

ἐλαιον καὶ θρυαλλίδα· ἄλλοι δὲ πάλιν γυρίζουν τὴν νύκτα μὲ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἀναπτουν τοὺς λύχνους γρηγορώτατα, ὥστε διαμειῖς φωτίζονται καὶ λάμπουν ὅλοι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί. Ὁ κόσμος λοιπὸν περιπατεῖ ἕως τὴν δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός, χωρὶς ἀνάγκην ἀπὸ λαμπάδας ἢ φανορία. Παγκοινον πρᾶγμα εἶναι εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ βλέπη τις ευγενεῖς καὶ ἡγεμόνας νὰ περιέρχωνται πεζοὶ χωρὶς ἵπποκόμους, θραποντας, ἢ λαμποδοφόρους.

Ὁ Μίρζας εἶχε μὲν δίκαιον νὰ θαυμάζῃ τὰ νυκτερινὰ φῶτα τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ἥτις κατὰ τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶσαν ἄλλην Ευρωπαϊκὴν πόλιν ἀκόμη καὶ πρὸ ἐβδομηκονταπέντε χρόνων· ἀλλ' ὁ τότε φωτισμὸς, μὲ τὸν σημερινὸν παραβαλλόμενος, φαίνεται σκότος. Τώρα λάμπει ἀληθῶς τὴν νύκτα τὸ Λονδῖνον.

Περὶ τῶν οἰκῶν λέγει ὁ Μίρζας τὰ ἐπόμενα·— Αἱ κατοικίαι τοῦ Λονδίνου ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι. Εἰς τὴν χώραν ταύτην (τὴν Βεγγαλίαν) κάμνομεν τοὺς θαλάμους ὑψηλοὺς διὰ τὸν αἶρα ἐν καιρῷ θερμότητος· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὺς κάμνουν χαμηλοὺς διὰ τὸ φύχος καὶ τὸν παγετόν. Τὰ πατώματα εἶναι ξύλινα, αἱ στέγαι βαφονται λευκαί, αἱ δὲ τοῖχοι σκεπάζονται μὲ χρωματισμένα χαρτιά. Ὅταν πνέῃ ὁ ἄνεμος δυνατὰ, σείονται οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν, οἱ δὲ ξένοι καὶ ἀσυνείδιστοι φοβοῦνται μὴ πέσωσιν· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει αἰτία φόβου, μολονότι καὶ ἐγὼ ἐτρόμαξα. . . . Οἱ εὐγενεῖς καὶ ἄλλοι πλοῦστοι κατοικοῦν τὰ μέσα πατώματα τῆς οἰκίας· τὸ ὑψηλότερον ἀφίνεται εἰς τοὺς δούλους, τὸ δὲ χαμηλότερον ἐνοικιάζεται ὡς ἐργαστήριον. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἔχουν θήκας ὑαλίνας, ὅπου βάλλονται τὰ διαφορα εἶδη.

Μετὰ τρίμηνον διατριβὴν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ὀξονίαν, τὴν καθέδραν τοῦ περιβοήτου πανεπιστημίου, ὅπου ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τινὲς τῶν ἐκεῖ σοφῶν, μάλιστα δὲ οἱ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰδήμονες. Τὸν ἔδειξαν τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Πανεπιστημίου Περσικά καὶ Ἀραβικά χειρόγραφα· λέγει δὲ ὅτι, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν αὐτοῦ ἱκανότητα, τὸν ἐνεχείρισαν διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐξήγησε τὸ νόημα ὅσον ἐντελῶς ἠδύνατο· ὑποδηλοῖ μάλιστα, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐννοοῦσαν αὐτὰ καλῶς· τῶνόντι, πρὸς τὰ τέλη τοῦ βιβλίου παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἄξιος νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ γράφῃ Περσικά· ἀλλ' ἦσαν πολλοί, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι· τέλος δὲ, καὶ αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ σταθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς διδάσκαλος τῆς γλώσσης αὐτῆς, βεβαιούμενος ὅτι ἤθελαν τοῦ ἐμβαίνειν πάμπολλα χρήματα. Ἀλλ' ἐπέριψεν ἀδιστακτικῶς τὴν πρότασιν, λέγων, «Πενία εἰς τὴν πατρίδα μου εἶναι πολὺ καλῆτέρα παρὰ πλοῦτος εἰς τὴν ξενιτειάν».

Ἐπισσεῖ ἡ συνείδησις.

Βλέπειν ἔστι σῶμα γ' ἢ ψυχὴν νοσοῦν.

5** γ'.

ΠΕΡΙ ΒΙΑΝΤΟΣ.*

ΒΙΑΣ ὁ φιλόσοφος ἐνομίζετο ὁ πλεόν εὐγλωττος ῥήτωρ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐνησχολεῖτο μὲ πολλὴν ζῆλον, ὑπερασπιζόμενος τοὺς πένητας καὶ τεθλιμμένους, πεποιθὼς ὅτι ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του. Δὲν ἀνεδέχετο παρὰ ἐκείνας μόνον τὰς ὑποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε πεποίθησιν ἐνδόμυχον, ὅτι εἶναι δικαιοτάται· διὰ τοῦτο κατήντησε παροιμία πανταχοῦ, καὶ, ὅσάκις ἤθελε νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἡ δεῖνα ὑπόθεσις ἦτον εὐλογος καὶ δικαία, ἔλεγεν, ὅτι καὶ ὁ Βίας αὐτὸς ἤθελε τὴν ἀναδεχθῆναι. Τοιουτοτρόπως πάντοτε ἐπιτυχάνων εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἔδωκεν ἀφορμὴν ὥστε, ὅσάκις ἤθελαν νὰ ἐπαινέσωσι κανένα ῥήτορα διὰ ἐπιτυχίαν, ἔλεγαν, Ἐπέτυχε καλῆτερα καὶ ἀπὸ τὸν Βιάντα.

Τὸ νὰ ὑπερασπίζεται τις ὁποιοῦνδήποτε ἀδικούμενον, ἐξεωρήθη πάντοτε ἔργον εὐγενὲς καὶ ἐντιμὸν· τὸ νὰ ὑπερασπίζεται ὅμως μὲ ἀφιλοκέρδειαν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τεθλιμμένους, εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας, ἐξόχου καὶ σπανίας, εἶναι τῶνόντι ἡ ὠφελιμωτέρα καὶ καλῆτέρα δούλευσις πρὸς τὴν πατρίδα· ἐπειδὴ ἡ καθημερινὴ ὑπερασπισίς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ δικαστικὸν τάγμα εἰς τὸν πτωχὸν πολίτην κατὰ τοῦ πλουσίου, εἰς τὸν ἀδύνατον κατὰ τοῦ δυνατοῦ, τὸν τεθλιμμένον κατὰ τοῦ αὐθαίρετου, ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τιμῆς, καὶ ἰδιοκτησίας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος; Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ἐξέδωκε νόμον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐσύγκρινε τὰ ἔργα τῶν δικηγόρων μὲ τοὺς στρατιωτικὸς ἀγῶνας· ἀλλ' ὅμως, καθὼς τὸ δίκαιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγῶνος λαμπρύνει ἀληθῶς τὸν στρατιώτην, τοιουτοτρόπως ἡ ὑπεράσπισις τῶν δικαίων δικῶν ἀπαθανάτιζει τὸ ὄνομα τοῦ δικηγόρου, ὡς τὸ τοῦ Βιάντος.—ΕΦ. ΝΟΜΙΚΗ.

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΟΛΟΣ ὁ περιοδικὸς τῆς σελήνης χρόνος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τὰς τέσσαρας φάσεις, ἢ μορφὰς αὐτῆς. Κατὰ τὴν νεομηνίαν, ἥτις καὶ συζυγία λέγεται, ἡ σελήνη ἴσταται μεταξὺ γῆς καὶ ἡλίου, καὶ ἐπομένως ἀνατέλλει καὶ δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, γινομένη ἀφανής, καὶ ἐνθαπτομένη εἰς τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα φαίνεται πρῶτον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς σχῆμα δρεπάνου διότι τότε βλέπομεν μόνον κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἄκρον μικρόν τι μέρος τοῦ φωτιζομένου ἡμισφαίριου τῆς. Ὅσον δὲ ἀπομακρύνεται ἀνατολικώτερον τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνατέλλει βραδύτερον, τοσοῦτον βλέπομεν ἐκτεινόμενον τὸ φῶς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν αὐτῆς, ἕως οὗ παριστάνεται πρὸς ἡμᾶς τὸ ἡμισφαίριον τοῦ δίσκου τῆς πεφωτισμένου, μετὰ 90° ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τότε εἶναι ὁ πρῶτος τετραγωνισμὸς, ἢ τὸ πρῶ-

* Ἰδε τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἰς Ἀποθ. Τόμ. Α' Σελ. 141

τον τέταρτον αὐτῆς, καὶ ὀνομάζεται διχότομος, ἀνατίλλουσα τὴν μεσημβρίαν, καὶ δίουσα τὸ μεσονύκτιον. Προχωροῦσα εἰς τὴν περὶ τὴν γῆν τροχίαν αὐτῆς, ἀπομακρύνεται μᾶλλον τοῦ ἡλίου, καὶ καταντᾷ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς γῆς· τὸ δὲ φῶς ἐκτείνεται μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπ' αὐτῆς, ἕως οὗ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ πρώτου τετραγωνισμοῦ τῆς καταντᾷ εἰς τὴν 180 τῆς τροχίᾳς αὐτῆς· τότε δὲ εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἐπεσκιασμένον τῆς γῆς μέρος, φαίνεται ὁλος ὁ δίσκος αὐτῆς φωτεινός, καὶ τὸ μὲν ἐσπέρας ἀνατίλλει, τὸ δὲ μεσονύκτιον δέρχεται τὸν ἡσημερινόν, καὶ τὴν αὐγὴν δύνει, καὶ λέγεται πανσέληνος, ἡ ἐν ἀντιθέσει· διότι ἴσταιται κατ' εὐθείαν ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου. Μετὰ τοῦτο ἀρχίζει πάλιν νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸν ἡλίον, ἀνατίλλουσα καὶ δίουσα πάντοτε βραδύτερον· ὁ δὲ δίσκος αὐτῆς ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον. Ἀφοῦ δὲ πάλιν διέλθῃ 90 τῆς τροχίᾳς αὐτῆς, τότε φαίνεται μόνον τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ τοῦ δίσκου αὐτῆς φωτεινόν, καὶ ἀνατίλλει τὸ μεσονύκτιον, καὶ δύνει τὴν μεσημβρίαν, εὐρισκομένη εἰς τὸν τελευταῖόν τῆς τετραγωνισμόν. Μετὰ ταῦτα, ὅσον μᾶλλον πλησιάζει πρὸς τὸν ἡλίον, τοσοῦτον ἐλαττώνεται κατὰ μικρὸν τὸ πεφωτισμένον μέρος, ἕως οὗ ἀποκαθίσταται πάλιν δρεπανοειδές, ὅμως κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς ἄκραν. Τελευταῖον, ἀνατίλλει καὶ δύνει μετὰ τοῦ ἡλίου, γίνεται ἀόρατος ἐντὸς τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ, καὶ τότε πάλιν εἶναι νεομηνία, ἡ νέα σιγυγία, καὶ οὕτως ἀναπληροῖ πᾶσαν τὴν περίγειον αὐτῆς περίοδον.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 64.

ΒΛΑΠΤΕΙ πολὺ τὸ καπνόχορτον, καὶ ὅταν ἐπιβληθῇ εἰς εἰαισθήτους ἐπιφανείας ἱκανῆς ἐκτάσεως. Τὸ ἀφέψημά του ἐθανάτωσεν ἵππον πασχοντα, ὅστις βιαιῶς ἐποτίσθη αὐτὸ μ' ἐλπίδα θεραπείας. Τὸ ἴδιον, μεταχειρισθὲν ὡς κλύσμα διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ζωῦφια οἰκιακῶν ζώων, ἐσκότωσε μετὰ τῶν ζωῦφίων καὶ τὰ ζῶα. Γεωργός τις μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι κατὰ τοιοῦτον τρόπον διέφθειρε πρὸ μικροῦ ἐν μοσχάριον.

Γυνὴ τις ἐβάλεν εἰς τὰς κεφαλὰς τριῶν τέκνων αἰοιρὴν ἐσκευασμένην ἀπὸ ταβάκκων καὶ βούτυρον, πρὸς ἱασιν τῆς κασίδας· μετ' ὀλίγον ἐπίασαν αὐτὰ ζᾶλαι, βίαιος ἔμετος, καὶ λειποθυμία, συνωδευμένα μετ' ἀφθονον ἰδρώτα.

Ὁ περίφημος Γάλλος ποιητής, Santeuil, ἀπέθανε μετ' σπασμούς καὶ φρικώδεις πόνους, λαβὼν ποτῆριον αἶνον μεμιγμένον μετὰ ταβάκκων.

Ἀνδρῶποι ἔτυχε πολλάκις ν' ἀποθάνωσι, μόνον διότι, πρὸς ἀνακούφισιν σπασμῶν, ἔπιαν ἀφέψημα 20 ἢ 30 κόκκων καπνοχόρτου. Τὸ ἴδιον ἀφέψημα, ἐπιβληθὲν εἰς φωαλιὰ μέρη, ἐπέφερεν ἔμετον καὶ σπα-

ραγμούς. Ὅταν δὲ τεθῇ εἰς τὸ ἐπιστόμιον τοῦ στομαχοῦ, προξενεῖ λειποθυμίαν, ἔμετον, καὶ ψυχρὸν ἰδρώτα.

Διηγεῖται ὁ ταγματάρχης Γ., ὅτι εἰς περίστασιν τινὰ, κατὰ τὸ διαστήμα τοῦ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς πολέμου, οἱ στρατιῶται καθίσταναν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀνικανούς εἰς ἐκτίλεσιν τοῦ χρέους των, βαλλόντες φύλλα καπνοῦ ὑπὸ τὴν μασχαλὴν. Ἐπέφερε μεγαλὴν ἀδυναμίαν· ἔμετος δ' ἐπίανε πολλοὺς ἐξαρνα καὶ σφοδρᾶς εὐδὺς μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἀνέγνωσα περὶ τινος πατρὸς, ὅστις, ἀλείψας ἐξάνθημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ του μετὰ καπνοχόρτου σιέλων, ἐθανάτωσε τὸ παιδίον.

Μία γυνὴ ἐστοχασθὲν νὰ ἱατρεύσῃ λειχήνα, τὸν ἵπτον εἶχεν ἡ θυγατὴρ αὐτῆς πλησίον τῆς βίνδος, μετὰ ῥύπον τῆς καπνοσύριγγος. Μόλις ἐπέθηκεν αὐτόν, καὶ τὸ κοράσιον μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνεστραμμένους ἄρμησεν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ πίπτον ἐπισθῆ παρὰ τῆς ἐντρόμου μητρός. Ἐπλύθη μὲν πόραυτα μετὰ ψυχρὸν ἕδωρ τὸ ἡλειμμένον μέρος διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὸ δηλητήριον, ἀλλ' εἰς ματὴν αἱ σιαγόνες ἦσαν ἀκίνητοι καὶ κλεισμέναι· ἡ πάσχουσα, ἥδη ἀναίσθητος, ἐξέπνιεν κατὰ τὸ φαινόμενον. Ὁ ἱατρός, κληθεὶς, ἤρε τὰς ἄκρας τοῦ σώματος ψυχράς, τὸν σφυγμὸν ἀνεπαίσθητον, καὶ τὸ πρόσωπον νεκρῶδες. Μόλις δ' ἠμπόρεσε μετὰ μίαν ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡρὰν νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ συνέλθῃ.

Σαφῶς ἀποδείκνουν τὰ προειρημένα, ὅτι τὸ καπνόχορτον εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον δραστικὰ καὶ ὀλέθρια φυτικά δηλητήρια· ἐνεργεῖ ἀμέσως εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐξασθενίζον, συγχέον, ἢ καὶ ἀποσβύνον τὰς ζωτικὰς κινήσεις. Δύναται ἄρα ἡ κατ' ἑξὶν μεταχειρίσις ἐνδὲς τοιοῦτου χόρτου, τοιαύτας φαρμακερὰς ἔχοντος ιδιότητας, νὰ συμβαλῇ ποτὲ εἰς υγίαν, ἢ μᾶλλον εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχῃ βλαβεράν ἐπιρροήν; Τῶνόντι, εἰς τὸν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν ἐνδέχεται νὰ μὴ φαίνωνται διόλου τὰ τῆς βλαβῆς σημεῖα, μικρὰ ὄντα καταρχᾶς· ἀλλ' ἐντεῦθεν ποσῶς δὲν ἔπεται ὅτι βλαβὴ δὲν προξενεῖται. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο σφάλμα ὑποπίπτουν πᾶς πολλοί, φανταζόμενοι ὅτι πᾶν ἀπαίσιον ἀποτέλεσμα βρώματος, ποτοῦ, ἢ τρυφῆς, πρέπει νὰ φανῇ ἀμέσως. Συχνάκις βλέπουν οἱ ἱατροὶ τὰ παρόμοια εἰς τοὺς ἀσθενεῖς των.

Παραδείγματος χάριν.—Δυσπεπτικός τις συμβουλεύεται τὸν ἱατρόν του, λέγων ὅτι πάσχει ἐκ πόνου ἢ ἀνέμου εἰς τὸν στόμαχον μετὰ κεφαλαλγίαν ἢ ζῶλην, μετὰ περιοδικούς τῶν μελῶν πόνους, μετὰ νόρκην ἢ μετὰ τρώμους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ κοπώδη πνοὴν, τεταραγμένον ὕπνον, ξηρὸν βῆχα, καὶ στεγνὴν καὶ βραγχώδη φωνὴν κατ' ἐκάστην πρωίαν. Ὁ ἱατρός τὸν δίδει γνώμην νὰ παραιτήσῃ δι' ὀλίγον καιρὸν τὴν κρεωφαγίαν, ἀλλ' ὁ πάσχων ἀνθίσταται, διίσχυρίζομενος ὅτι ποτὲ δὲν αἰσθάνεται τόσο καλὰ, ὅσον ἀφοῦ χάψῃ ἐν καλὸν γεῦμα. Τότε νοθεύει αὐτὸν ὁ ἱατρός ν'